

— Лошо, братко, — казаха кончетата, — и ние немаме нито зржнце.

— Как? . . . Лжжете! Как не ви е срам да лжжете, — завика чичо Врабчо. — Аз видях с очите си, кога ви донесоха цяла кофа овес.

Кончетата въздъхнаха дълбоко:

— Вярно, вярно, братко, но овеса не стигна дори за роднините на стопанина.

— Роднини на стопанина ли? Кой са те? Как аз да ги не зная?

— Кой ги знае кои са. Всеки ден идват и всичката ни зоб иззобват . . .

Врабчо се поусмихна и запита насмешливо:

— Опашки имат ли тия господа роднини?

— Да, да, имат и още какви! — извикаха кончетата. — Всеки опаш цял камшик!

— Хм, разбрах, — рече чичо Врабчо. — Трябва да се оба ти за тия роднини на още един техен роднина, най-големия в семейството им.

— О, хо—ооо! — зацвилиха кончетата, — че тогава още по-лошо, ни зржнце няма да ни остане.

— Бждете спокойни, — каза чичо Врабчо, — този господин има чуден вкус. Той не обича овеса. Той е вуйчо на господата — вашите гости.

### III

Когато сутринта гостите се явиха пак при кончетата, там в жгжла на яслата ги чакаше вуйчо им Котаран Котаранов . . .

— Разбойници! . . . Крадци! извика свирепо той и сграбчи едного. Другите в миг се изпокриха . . .

Оттогаз насетне не се явиха вече на бял свят тия гости. И малките кончета спокойно зобаха овеса си.

Затова пжк чичо Врабчо започна да идва всяка сутрин, да разговаря с кончетата, като верен техен приятел, и да грабва по някое и друго зржнце овес . . .

Преведе Ал. Спасов